

РЕШЕНИЕ

№ 7371

гр. София, 26.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7909** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба С. Д. С. от [населено място] срещу решение от 13.05.2013г на СРС по нахд № 1174/2013г. Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Според касатора, РС не е събрал необходимите за установяване на фактическата обстановка по спора доказателства; дал е вяра на показанията на заинтересовани свидетели; приел е за безспорна фактическа обстановка при спорни обстоятелства. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго такова, с което да се отмени оспореното наказателно постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, СДВР ПП, не се представлява.

СГП чрез прокурор Никова взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който

подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Производството пред СРС е образувано по жалба на С. Д. С. от [населено място] срещу наказателно постановление /НП/ №57911 от 22.11.2012г. на Началник АНД, О „ПП“ при СДВР с искане за отмяната му, като незаконосъобразно. Същият оспорва фактическите констатации в акта и НП. Признава, че на посочената дата и място е бил паркирал автомобила си, но не е усетил да е причинил ПТП на тръгване. Сочи, че има разминаване в марката и модела на автомобила, който е описан да е управлявал - в акта е посочено, че това е лек автомобил „Пежо 307“ с ДК [рег.номер на МПС] , а в НП е описан лек автомобил „Мерцедес“ с ДК [рег.номер на МПС] . Това е нарушило правото му на защита, като му пречи да разбере нарушението, за което е наказан.

Въз основа на събраните в производството доказателства, РС е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция:

С обжалваното Наказателно постановление /НП/ С. Д. С. от [населено място] е наказан с глоба в размер на 20лв. на основание чл. 183 ал.2 т.11 от ЗДвП във вр. с чл. 40 ал.2 от ЗДвП , както и с лишаване от право да управлява МПС за срок от 1м. и глоба в размер на 100лв. на основание чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП във вр. с чл. 123 ал.1 т.3 б.”в”от ЗДвП. Деецът С. е санкциониран затова, че на 06.10.2012г. в около 21.30ч. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] управлява лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] и поради неправилно движение назад реализира ПТП с лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , като напуска мястото на ПТП, без да изпълни задълженията си.

Наказателното постановление е издадено въз основа на акт №57911/13.11.2012г на мл. автоконтрольор ОПП СДВР Р. Н., в който е изписано, че С. управлява л.а. Пежо 307 с рег. [рег.номер на МПС] , които данни съответстват на останалите доказателства от преписката.

В хода на производството пред СРС, същият съд е събрал като доказателство преписката по случая при ответника. Съдът е разпитал св.Р. Б. Н. - актосъставител и св.С. К. К. - присъствал при съставяне на акта, според които първият е съставил акта по докладна записка за настъпило ПТП на нарушителя, който се явил лично и акта му е предявен. Вторият е подписал акта в качеството на свидетел при съставянето в присъствието на нарушителя. РС е разпитал като свидетели по делото и И. Д. И. - съставил докладната записка и схемата на ПТП и А. А. А. - участник в ПТП, според които А. си бил закупил нов автомобил, марка „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] . Автомобилът бил паркиран на паркинг пред блока - [населено място],[жк], бл.45 и А.

поканил свои приятели да им го покаже. Те седели до автомобила и пушели, когато непознат за тях човек с движение назад с лек автомобил „Пежо“ на паркинга закачил вратата на Мерцедеса, която се вдлъбнала. А. уведомил водача, че ще извика Полиция, но той не останал на място на произшествието и си тръгнал. На сигнала на свидетеля на място бил изпратен И. - полицейски служител при 02 РУП, СДВР. По данни на А., който бил на ПТП, И. съставил докладна записка от 06.10.2012г. и схема на произшествието към протокол за ПТП №1443787. Протоколът бил предявен за подпис на А. и той го подписал, като участник №2, преди което попълнил декларация, която собственоръчно подписал.

Така установената от РС фактическа обстановка се споделя от касационната инстанция изцяло.

Касационната инстанция споделя извода на РС, че актът за установяване на административно нарушение е издаден при спазване изискванията на чл. 42 от ЗАНН и отразява всички съществени изисквания на закона. Актосъставителят е разполагал с необходимите правомощия да състави и издаде акта, видно от разпоредбата на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, където се посочват правомощията на държавните контролни органи да съставят актове.

Съдът споделя извода на РС в насока, че съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Законосъобразно РС е приел, че АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното НП е редовно съставен. Същият има необходимото по чл.42 от ЗАНН съдържание. Спазени са изискванията по чл.40 от ЗАНН, като актът е съставен в присъствието на нарушителя. Актосъставителят е лице оправомощено със заповед на Министъра на МВР. В действителност, не е нарушен процесуалният ред за предявяване и връчване на АУАН на нарушителя. Издаденото въз основа на този акт НП е от компетентен орган, в предвидените в закона срокове, като и касационната инстанция не открива нарушения на процесуалните правила при издаване и в съдържанието на НП, които да са основание за отмяна на НП.

СРС е обсъдил възражението на жалбоподателя в насока разминаване между АУАН и НП в частта относно индивидуализацията на управляваното от С. МПС: Действително се констатира несъответствие между автомобила, който е посочен за управляван от нарушителя по НП и този, който е описан в акта. Касационната инстанция обаче споделя изводите на РС, че това допуснато нарушение не пречи на нарушителя да разбере за какво нарушение е наказан. Нарушението не се установява само и единствено от съставеното НП. На наказаното лице е връчен АУАН, където точно и правилно е описано както управляваното от С. МПС, така и всички обстоятелства по извършване на деянието. Също така, на нарушителя е предявен и съставения в негово отсъствие протокол за ПТП и схема към него. Правилно СРС е приел, че в тези удостоверителни документи има единство в модела, марка и регистрационния номер на автомобила, управляван от жалбоподателя. Нещо повече, по делото са приложени писмени обяснения на самото лице С., в които той заявява, че е управлявал на посочения ден лекия си автомобил в района на [жилищен адрес] като е причинил ПТП. На следващо място, и в жалбата си С. признава, че управлявал лек автомобил „Пежо 307“ с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място],[жк], паркинг на бл.45 на 06.10.2012г. около 21.30ч. Признанията на обвиняемия се ценят в съвкупност с останалите доказателства по делото. Предвид горното, СРС законосъобразно е приел, че констатираното нарушение в НП не се отразява върху валидността на акта,

доколкото не е попречило на С. да разбере в какво се обвинява. Касационната инстанция споделя извода на съда в насока, че в НП при описание на автомобила, управляван от нарушителя, е допусната техническа грешка, като е посочено пострадалото МПС. Това не е съществено нарушение на процесуалните правила от категорията достатъчни за отмяна на обжалваното НП.

Правилни и законосъобразни са и изводите на РС в насока, че жалбоподателят не оборва констатациите в акта и НП. Напротив. Жалбоподателят признава, че е бил на посоченото в акта място и дата, както и че е управлявал МПС на заден ход. В дадените пред органа писмени обяснения същото лице дори сочи: „леко закачих с бронята вратата на паркирания автомобил”. Ето защо съдът няма как да кредитира изявлението на С. пред съда, че не е усетил причиненото ПТП. В същите обяснения С. заявява, че е слязъл от автомобила и е огладел какви са щетите.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия касационен състав не споделя възраженията на касационния жалбоподател в насока, че РС е допуснал съществени процесуални нарушения в хода на събиране и оценка на доказателствата по делото.

По отношение на съставомерността на деянията, съдът приема извода на РС, че същите са осъществени от обективна и субективна страна от С. съответно по чл.40, ал.2 от ЗДвП и по чл.123, ал.1, т.3, б."в" от ЗДвП. Наложените санкции са на основание съответстващите правни норми по чл. 183 ал.2 т.11 от ЗДвП и чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП. По отношение на второто нарушение, СРС е приел за несъответстваща на тежестта на нарушението наложената глоба от 100лв, като в тази част НП е изменено, като е наложена глоба в размер от 50лв. Изменението не следва да се коментира от касационната инстанция, тъй като пред АССГ няма жалба подадена от Полицията.

Горното обосновава извод за законосъобразност на обжалваното решение на СРС на всички визирани погоре основания.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.05.2013г на СРС по нахд № 1174/2013г.
Решението е окончателно.

Председател:

/М.С. /

Членове:

.....

/Вл. Н./

.....

/М. К./

